

7de zondag na Pasen C

Joh. 17, 20-26

Er is een heel nauwe band tussen het Evangelie van vandaag en dat van vorige week, tussen de vrede van vorige week en de eenheid waarover we vandaag hoorden. Het zou moeten opvallen dat één van de laatste gebeden van Jezus in het Evangelie, en in ieder geval het meest intensieve, over de eenheid gaat. Het is bijna alsof Hij voorvoelde dat die eenheid van zijn Kerk voortdurend bedreigd zou worden.

Dat laatste klopt spijtig genoeg. De geschiedenis van de Kerk zou gezien kunnen worden als een opeenvolging van spanningen die vaak uitmondde in onenigheid, twisten, conflicten, scheuringen en ketterijen.

Om het bij onze tijd te houden: het is soms zorgelijk te merken hoeveel groepjes en groepen er zijn, soms ook binnen één parochie, die niet meer dezelfde taal lijken te spreken en elkaar ook niet meer begrijpen. In zijn apostolische exhortatie schreef paus Franciscus een paar jaar geleden: “Ik merk hoe men in bepaalde gemeenschappen en zelfs tussen gewijde personen, bezig is met verschillende vormen van haat, verdeeldheid, kwaadsprekerij, laster, wraak, jaloezie”. Het verlies van eenheid is een hele diepe wonde voor de Kerk en voor een parochie, want “elk rijk dat innerlijk verdeeld is, vervalt tot een woestenij.” Het geeft mensen alle reden om te zeggen: ik zie zo weinig gebeuren van wat jullie zeggen te geloven.

Wat kunt ge daar dan aan doen? Wat is het medicijn tegen die ziekte? De geschiedenis kan ons hier veel leren. In de jonge Kerk was spanning ontstaan rondom het statuut van niet-joodse christenen. Die hadden geen enkel benul van de vele joodse wetten, en leefden ze dus ook niet na. Dat was natuurlijk een doorn in het oog van bepaalde groepen joodse christenen die vonden dat niet-joden die christen werden die wetten ook moesten onderhouden. Na lang beraadslagen besloten de kerkleiders van toen dat beide partijen water bij de wijn moesten doen. Op die manier werd recht gedaan aan de gevoeligheden van de ene, zonder de andere teveel te belasten.

Op het moment dat de eenheid waar het vandaag over gaat bedreigd wordt, gaat het dikwijls om kleinigheden. Een oud spreekwoord leert: “De zwaarste arbeid valt nog licht, wanneer ge die met vleit verricht. Maar hebt ge er een hekel tegen, dat kan een pluim als lood doen wegen”. Om die “pluimen die als lood gaan wegen” gaat het dan vaak, over de splinter in het oog van uw naaste. En, spijtig genoeg, het gaat dan dikwijls ook om een stuk koppigheid en machtsvertoon: wie is hier de baas?

Wie God écht bemint, die begrijpt echter ook de juiste volgorde: die hoeft niet altijd voorop te staan en z’n eigen gelijk te hebben; die durft loslaten en overlaten, zowel aan God als aan zijn naaste.

De eenheid waar we vandaag om horen bidden, is meer dan alleen maar een soort droomwens: het is noodzaak. En de reden wordt er direct aan toegevoegd: "... opdat de wereld gelove in U". Met andere woorden: het gaat om onze toekomst, onze geloofwaardigheid als geloofsgemeenschap. En zonder de zwartkijker te willen zijn: zo heel veel tijd om daaraan te werken hebben we niet meer...

Tot slot wil ik u daarbij nog een heel simpel adagium meegeven, een uitspraak van St. Augustinus die bij alle onenigheid die hij tegenkwam stelde: "In wezenlijke dingen moeten we één zijn, in bijkomstigheden hebben we de vrijheid, maar in alles moet de liefde het laatste woord hebben". Amen.

Johan Goris, pastoor